

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 15CoP/116/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124200438
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patrícia Železníková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:4124200438.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patrície Železníkovej a členiek senátu Mgr. Aleny Čakvárioovej a Mgr. Andrey Hadnagyovej, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, so sídlom Štefánikova trieda 88, 949 01 Nitra, dieťa rodičov matka: C. C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, XXX XX E., zastúpená JUDr. Ivanou Zmekovou, PhD., advokátkou so sídlom Zámocká 18, 811 01 Bratislava, a otec: C. F. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX E., o návrhu navrhovateľov - starých rodičov C. F. B., nar. XX.XX.XXXX a H. B. B., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX E., zastúpení JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom so sídlom Farská 40, 949 01 Nitra, na úpravu styku s maloletým dieťaťom, na odvolanie navrhovateľov proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 27.03.2025, č.k. 26P/4/2024-935, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie návrh zamietol (výrok I.), s použitím ust. § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „CMP“) rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 25 ods.5, § 36 ods.1, zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o rodine“). Všeobecne dôvodil, že v zmysle čl. 5 a čl. 8 Dohovoru o právach dieťaťa, má dieťa právo nielen na zachovanie pozitívnych vzťahov so svojimi rodičmi, ale v rámci rodinných a citových väzieb i s ostatnými členmi rodiny. Samotný Zákon o rodine upravuje dva predpoklady, za ktorých je možné upraviť styk blízkych osôb s maloletým dieťaťom, a síce, ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa a ak to vyžadujú pomery v rodine (§ 25 ods. 5 Zákona o rodine), pričom obe tieto podmienky musia byť splnené súčasne. V prípade maloletého A. po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že nie je splnená ani jedna zo zákonných podmienok.

3. Poukázal na pomery maloletého a jeho rodičov upravené rozsudkom Okresného súdu Nitra č.k. 24P/269/2022-273 zo dňa 12.05.2023, ktorým bolo manželstvo rodičov rozvedené a schválenou rodičovskou dohodou bol na čas po rozvode maloletý zverený do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia sú oprávnení maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok, otec sa zaviazal prispievať na výživu maloletého 120 eur mesačne a rodičia sa dohodli na úprave styku otca s maloletým každý párný týždeň v stredu a sobotu od 17.00 hod. do 17.30 hod. formou videohovoru a každý párný týždeň v nedeľu od 14.00 hod. do 16.00 hod. v priestoroch kliniky ORBIS, Štefánikova tr. 72/46A, Nitra. Aktuálne

je na Okresnom súde Nitra vedené konanie sp. zn. 24P/99/2024 o návrhu otca na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému a o návrhu matky na zákaz styku otca s maloletým.

4. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania (ods. 15. odôvodnenia rozsudku) mal za preukázané, že maloletý vyrastá od svojich 4 mesiacov vo výlučnej starostlivosti matky a kontakt s navrhovateľmi (starými rodičmi zo strany otca) mal iba sporadický, od príchodu matky na Slovensko dva, resp. štyri krát, naposledy v septembri 2022. V dôsledku skutočností, ktoré sú predmetom trestného konania, je rodina matky a rodina otca voči sebe nepriateľsky nastavená a ich vzájomné vzťahy sú vážne narušené. Rodičia rodičov maloletého sú v postavení svedkov v trestnom konaní vedenom voči otcovi (uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Nitre zo dňa 09.05.2023 ČVS: ORP-369/1-VYS-NR-2023 bolo začaté trestné stíhanie a následne vznesené obvinenie za zločin týrania blízkej a zverenej osoby, v rámci ktorého boli vyhotovené znalecké posudky č. 05/2023 a č. 08/2023 znalkyňou Mgr. Martinou Klubertovou a č. 35/2023 znalkyňou MUDr. Katarínou Romsauerovou). Za preukázané mal, že maloletý navrhovateľov nepozná a nemá k nim vytvorené žiadne citové väzby. Uviedol, že táto skutočnosť by sa sama o sebe dala zmeniť iba tak, že matka ako najbližšie vzťahová osoba maloletého by poskytla aktívnu účasť na zblížovaní maloletého s navrhovateľmi, čo však za súčasnej situácie nie je možné kvôli jednak hlboko narušeným vzájomným vzťahom medzi matkou a navrhovateľmi. Z listinných dôkazov, znaleckých posudkov (vyhotovených či už na žiadosť matky alebo orgánov činných v trestnom konaní) mu vyplynulo, že u matky bola zistená posttraumatická stresová porucha v dôsledku správania sa otca maloletého k nej a kontakty s ním ale aj s jeho rodičmi by u nej mohli spôsobiť stres z opakovaného prežívania psychicky záťažových situácií. Mal za to, že v dôsledku aktuálneho stavu rodín matky a otca neprichádza do úvahy ani žiadna iná vzťahová osoba dieťaťa, ktorá by mohla zabezpečiť aktívnu súčinnosť pri budovaní si vzťahu maloletého s navrhovateľmi. Pri posudzovaní najlepšieho záujmu maloletého vzal do úvahy tieto vážne narušené vzťahy medzi navrhovateľmi a matkou a ustálil, že úprava styku maloletého s navrhovateľmi by za týchto okolností určite nebola pre neho prínosom. Styk bez prítomnosti osoby, ktorá by maloletého na stretnutiach so starými rodičmi sprevádzala, nie je v súčasnosti realizovateľný a maloletý navrhovateľov nepozná a nemá k nim vytvorené ani základné citové väzby. Uviedol, že pri rozhodovaní musel zohľadniť aj tento sociálny kontext, v ktorom maloleté dieťa žije. Skutočnosti, ktoré svedčia v neprospech úpravy styku nie sú dôsledkom nezájmu navrhovateľov o maloletého, ale dôsledkom okolností rozchodu jeho rodičov a ich vážne narušených vzťahov, následného trestného stíhania otca maloletého, psychického stavu matky (potvrdený viacerými znaleckými posudkami) a toho, že z pohľadu matky navrhovateľa správanie sa otca voči nej v minulosti obhajujú a bagatelizujú. Konštatoval, že aktuálne prichádza k eskalácii vzájomného rodinného konfliktu, na ktorej hĺbke je psychický stav dieťaťa priamo závislý. Aktuálne pomery v rodine si vyžadujú poskytnúť zvýšenú ochranu maloletému dieťaťu ako aj jeho najbližšej vzťahovej osobe - matke a zabezpečiť tak zdravý psychický a fyzický vývoj, čo je aktuálne v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Za nedôvodné považoval doplnenie dokazovania na návrh matky o znalecký posudok zameraný na psychický stav navrhovateľov, ktoré by žiadnym spôsobom nemohlo zasiahnuť do rozhodnutia súdu a v tomto smere by bolo nadbytočné.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie navrhovateľa podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, navrhujúc napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesúhlasili so zamietnutím návrhu pre nespĺnenie zákonných podmienok § 25 ods. 5 Zákona o rodine, keď prvá zákonná podmienka, záujem maloletého dieťaťa, je nesporne splnená a podľa čl. 5 a 8 Dohovoru o právach dieťaťa má každé dieťa právo na zachovanie pozitívnych vzťahov nielen so svojimi rodičmi ale aj s ostatnými členmi rodiny. Súd prvej inštancie argumentoval neexistenciou vzájomného vzťahu medzi nimi a maloletým, avšak maloletý ani nemal možnosť si k nim citové väzby vybudovať, keď z dôvodov na strane matky sa s maloletým prestali stretávať vo veku cca 4 mesiacov (v ktorom nemohol mať vytvorené hlboké citové väzby). Matka maloletého uniesla, je v jej výlučnej starostlivosti a uzurpuje si právo rozhodovať o vytvorení, budovaní a upevňovaní vzťahov maloletého s inými osobami. Úmyslom konania matky je vymazať otca a jeho rodinu zo života maloletého, ktoré konanie súd odobril a odňal maloletému právo na stretávanie sa so širšou rodinou. Ak by pristúpili na argumentáciu, že maloletý nemá s nimi vytvorený vzťah, bolo potom povinnosťou súdu zabezpečiť všetkými dostupnými prostriedkami, aby maloletý mal možnosť si tento vzťah vybudovať a udržiavať. Súd v odôvodnení uviedol znalecké posudky predložené matkou, pričom k týmto znaleckým posudkom sa vyjadril Krajský súd v Trnave v uznesení zo dňa 15.10.2024, sp. zn. 15CoP/151/2024, ktorý rozhodoval o návrhoch otca i matky na neodkladné opatrenia, keď uviedol, že tieto znalecké posudky sú vyhotovené voči osobe otca a budú vyhodnocované orgánmi činných v trestnom konaní, vo vzťahu k znaleckému posudku Svetozára Drobu, uviedol, že bol vypracovaný bez vyšetrenia otca a sú pochybnosti o jeho

záveroch a objektivnosti. Mali za to, že aj v kontexte vyššie vysloveného názoru odvolacieho súdu, nemôžu byť tieto znalecké posudky relevantné pre toto konanie. Poukaz na predmetné znalecké posudky doložené matkou, je spochybnený aj rozhodnutím odvolacieho súdu v tomto konaní, keď krajský súd rozhodoval o ich návrhu na vydanie neodkladného opatrenia uznesenie zo dňa 09.05.2024 sp.zn. 12CoP/50/2024. Uviedli, že zo znaleckého posudku č. 3/2023 PhDr. Vlasty Kurucovej (strana 14) vyplývajú závery o pozitívnom vzťahu otca k matke a maloletému, z čoho odvodili predpoklad aj ich rovnako pozitívneho vzťahu k maloletému. Poukázali na ich nepriaznivé vzťahy s matkou, pričom nemožno dúfať, že budú mať možnosť stretávať s maloletým. Ak súd poukazuje na psychické problémy matky, ktoré boli potvrdené viacerými znaleckými posudkami a podľa vyjadrenia súdu nie je možné ich ignorovať, uviedli, že matka do každého konania, ktoré začala proti ich rodine, prikladá nevhodné množstvo príloh, vrátane všetkých znaleckých posudkov, čím zneužíva a zveličuje svoje psychické naladenie. Ak matka svoj postoj odôvodňuje tým, že obhajujú a bagatelizujú správanie sa ich syna, ktoré jej malo údajne spôsobiť psychické problémy uviedli, že tieto skutočnosti sú predmetom prebiehajúceho trestného konania, v ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté. Uviedli, že vzťahy medzi otcom a matkou nemôžu byť nosné pre predmet tohto konania a súd nemal žiadne relevantné podklady na to, aby nevyhovet ich návrhu, keď je nepochybné, že matka im styk s maloletým neumožňuje. Pokiaľ súd chcel prikrčiť k takémuto zásadnému rozhodnutiu, mal vykonať znalecké dokazovanie, či neumožňovanie stretávania sa maloletého s jeho starými rodičmi je v jeho záujme.

6. Matka vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľov navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Navrhovatelia v odvolaní uvádzajú len všeobecné konštatovania, ich tvrdenia považovala za účelové a zavádzajúce. Bolo nesporne preukázané, že navrhovatelia nemajú s maloletým žiadny vzťah, sú pre neho cudzími osobami, pričom za daného skutkového stavu (pomeroch v rodine, prístupu a správania navrhovateľov k jej osobe, obhajovania správania ich syna - preukázaného znaleckými posudkami, bagatelizovania dopadov tohto správania na zdravie), by bola realizácia ich styku s maloletým v rozpore s jeho najlepším záujmom. Tvrdila, že neobjektuje styk navrhovateľov s maloletým, nemá za cieľ vymazať ich a otca a kohokoľvek, kto nereprezentuje jej názory zo života maloletého. Po príchode na Slovensko umožňovala navrhovateľom stretnutia, nemali však záujem, tieto sa nerealizovali podľa ich predstáv, nevedeli sa prispôbiť potrebám maloletého. Až na občasnú pripomienku zo strany navrhovateľa, o maloletého nejavili záujem. Navrhovateľ vyvíjal na ňu psychický nátlak pri svojich požiadavkách na realizáciu styku a preto jej bolo odporúčané zo strany odborníkov s ním nekomunikovať. Neboli to teda dôvody na jej strane prečo sa styk navrhovateľov s maloletým nerealizoval, pričom návrh na úpravu styku si podali až po roku posledného stretnutia. Nejedná sa o odňatie práva dieťaťa na stretávanie sa so širšou rodinou, ako sa to snažia tvrdiť navrhovatelia. Nie je jej zrejmé, ako by (vzhľadom na okolnosti danej veci) za nemiaceho sa postoja navrhovateľov k nej, mal súd zabezpečiť vytvorenie si vzťahu maloletého k nim. Krajský súd v Trnave v uznesení sp. zn. 15CoP/151/2024 zo dňa 15.10.2024 rozhodoval o odvolaní vo veci zamietnutia jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zákazom styku otca s maloletým, a jeho stanovisko k predloženým znaleckým posudkom v tejto veci, nemožno použiť vo vzťahu k úprave styku navrhovateľov s maloletým. Navrhovatelia namietali, že súd okrem vyjadrení účastníkov, nevykonal žiadne podstatné dokazovanie, avšak ani žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemali. Počas konania navrhovala nariadiť znalecké dokazovanie, čo však súd vzhľadom na zistený skutočný stav veci nepovažoval za potrebné. Uviedla, že v rámci trestného stíhania otca bola zmenená kvalifikácia skutku - na zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 (ťažká ujma na zdraví), písm. d) (závažnejším spôsobom konania), s poukazom na § 138 písm. b) (po dlhší čas) Trestného zákona. Ak navrhovatelia argumentovali posudkom č. 3/2023 PhDr. Vlasty Kurucovej, k jeho záverom nevedela zaujať stanovisko, nakoľko nebol do konania predložený. Avšak aj z citátu, ktorý navrhovatelia v odvolaní uvádzajú, je zrejmé, že agresivita otca maloletého nebola vylúčená. Nakoľko ale posudok nie je súčasťou súdneho spisu, nie je možné naň prihliadať, pričom nie je možné overiť ani autenticitu a ani úplnosť obsahu použitého citátu. Pokiaľ ide o druhý zákonný predpoklad, že to vyžadujú pomery v rodine, sami navrhovatelia potvrdzujú, že sú nepriaznivé, avšak odlišne vnímajú dôvody tohto stavu, nakoľko zodpovednosť za daný stav pripisujú výlučne jej a nie otcovi, ktorý ho v skutočnosti svojim správaním spôsobil a stále spôsobuje. Zdôraznila, že jej psychické problémy, ktoré boli preukázané znaleckými posudkami, spôsobil otec, ktorých závery navrhovatelia ignorujú. Ohradila sa voči tvrdeniu, že by mala zneužívať a zveličovať svoje psychické naladenie. Sú to navrhovatelia, ktorí sa svojim správaním a prístupom k jej osobe podieľajú na jej sekundárnej viktimizácii, čo je tiež preukázané znaleckým posudkom. V danom prípade realizácia styku navrhovateľov s maloletým, ani za prítomnosti tretej osoby,

nie je v súlade s jeho najlepším záujmom. V ostatnom odkázala na vyjadrenia prezentované v rámci konania doposiaľ.

7. Otec vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľov navrhol rozsudok zmeniť a vyhovieť ich návrhu, alternatívne, upraviť asistovaný styk prostredníctvom centra pre deti a rodiny. Považoval za nevyhnutné, aby odvolací súd dôkladne zvážil význam širšej rodiny v živote maloletého, ako aj okolnosti, ktoré viedli k aktuálnemu stavu. Uviedol, že navrhovatelia ako jeho rodičia sa domáhali úpravy styku, nakoľko im bol odňatý matkou, ktorá aj jemu systematicky obmedzuje styk s maloletým. Nemôže byť na ťarchu maloletého a navrhovateľov, že ako rodičia majú medzi sebou konflikt. To, že navrhovatelia sa kriticky stavajú k tvrdeniam matky, pretože sú v rozpore s tým čo sami vnímali, nezakladá dôvod pre ich vylúčenie zo života maloletého. Izolácia maloletého od polovice rodiny môže zanechať trvalé stopy na jeho duševnom vývine. Je nevyhnutné, aby maloletý osobne poznal aj navrhovateľov, aby si mohol vytvoriť vlastný obraz o kvalite ich vzťahu. Navrhovatelia sa aktívne podieľajú na životoch iných vnúčat, venujú im pozornosť a vytvárajú harmonické rodinné zázemie. Pre maloletého nepredstavujú riziko. Nie je možné akceptovať rozhodnutie, ktoré prakticky stavia navrhovateľov mimo života maloletého. Považoval za zmätočné, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí argumentoval tým, že medzi maloletým a starými rodičmi neexistuje žiadna citová väzba, keď k eliminácii styku došlo vo veku 4 mesiacov maloletého. Nie je prípustné tvrdiť, že neexistencia vzťahu v dôsledku bránenia styku matkou je dôvodom na to, aby sa tento kontakt neumožnil. Navyše, ak by existovali obavy zo zavádzania kontaktu po dlhšom prerušení, je možné a úplne bežné realizovať tzv. asistované styky prostredníctvom odborných inštitúcií. Súd tieto skutočnosti ignoroval a nehľadal spôsoby na nápravu dôsledkov izolácie a svoje rozhodnutie oprel o znalecký posudok Svetozára Drobu, ako aj iné znalecké posudky, ktorých závery sú v rozpore s realitou a odbornými štandardmi.

8. Matka vo vyjadrení k vyjadreniu otca zdôraznila, že k žiadnemu nedôvodnému bráneniu v kontakte s maloletým nedochádza, ako to účelovo tvrdí otec. On sám svojím prístupom spôsobil súčasný stav, že sa jeho styk s maloletým nemôže realizovať, čo však nie je predmetom tohto konania. Význam širšej rodiny je potrebné posúdiť aj v kontexte rodinných vzťahov, ktoré sú v danom prípade narušené, a to v dôsledku správania sa otca maloletého k nej a maloletému. Správanie a nastavenie otca, ako aj navrhovateľov ovplyvňuje jej vzťah k nim. Poukázala na obsah otcovho vyjadrenia, ktoré je plné útokov na ňu a jej rodinu. Ohradzovala sa voči tvrdeniam otca, že sa snaží provokovať a podávať na navrhovateľov šikanózne návrhy, pričom v skutočnosti navrhovatelia spoločne s otcom vo svojich návrhoch, podaniach a výpovediach, či už v trestnom alebo civilnom konaní, dehonestujú a osočujú jej osobu, rodičov a sestru. Otec nie je schopný reflektovať svoje konanie napriek objektívnym dôkazom. V tomto prostredí by bol maloletý nepochybne zatiahnutý do útokov na jej osobu. Poukázala na závery znaleckého posudku č. 8/2023, kde je poukázané na osobnosť otca, znaleckými posudkami, ktoré sú súčasťou súdneho spisu je tiež preukázané nevhodné, násilné správanie otca k jej osobe a dopady, ktoré toto správanie spôsobilo na zdraví. Dala do pozornosti súdu správy navrhovateľa, ktoré jej poslal dňa 10.10.2022, 18.10.2022, pričom obsah správ poukazuje na výlučne záujmy navrhovateľov bez ohľadu na maloletého. To, že navrhovateľom umožnila styk s maloletým, neskôr zneužili na urážky a obvinenia voči nej. Zdôraznila, že to bolo nevhodné správanie otca, ktorý atakoval vlastníka priestorov, kde prebiehal jeho osobný styk s maloletým, ktoré malo za následok, že predstavenstvo spoločnosti rozhodlo, že tieto priestory na tento účel neposkytne. Poprela, že zosnovala občianskoprávny únos, keď z Nemecka odišla kvôli ochrane maloletého a jej osoby v dôsledku správania otca. Napriek nevhodnému správaniu otca, sa snažila zabezpečiť otcovi a navrhovateľom kontakt s maloletým. Otec svoje správanie nezmenil a útoky rozšíril na celú jej rodinu. V ostatnom odkázala na vyjadrenia v rámci konania doposiaľ.

9. Kolízny opatrovník sa k odvolaniu nevyjadril.

10. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 65 a § 66 CMP, keď nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a podané odvolanie nie je dôvodné.

11. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 CMP, § 380 ods. 2 CSP).

12. Prihliadajúc na obsah súdneho spisu sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s dôvodmi rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým zamietol návrh navrhovateľov na úpravu styku s maloletým A. B., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom dostatočne a presvedčivo zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o tomto návrhu podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods. 2, 3 CSP) vzťahujúcimi sa k prijatému rozhodnutiu. Z uvedeného dôvodu využíva možnosť danú mu ust. § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia a v záujme dôsledného vyporiadania sa s uplatnenými odvolacími dôvodmi dodáva nasledovné.

13. Podľa čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

14. Podľa čl. V zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“) záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadňuje najmä úroveň starostlivosti o dieťa, bezpečie dieťaťa, ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava, ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa, okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa, ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou, podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností a vlôh dieťaťa, názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny, podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami, využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

15. Podľa § 25 ods. 5 vety prvej Zákona o rodine, ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa a ak to vyžadujú pomery v rodine, súd môže upraviť styk dieťaťa aj s blízkymi osobami.

16. Podľa § 28 ods. 1 Zákona o rodine súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä a) sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývin maloletého dieťaťa, b) zastupovanie maloletého dieťaťa, c) správa majetku maloletého dieťaťa.

17. Podľa § 28 ods. 2 Zákona o rodine rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia. Pri ich výkone sú povinní chrániť záujmy maloletého dieťaťa.

18. Podľa § 30 ods. 1 Zákona o rodine rozhodujúcu úlohu vo výchove dieťaťa majú rodičia. Rodičia majú právo vychovávať deti v zhode s vlastným náboženským a filozofickým presvedčením.

19. Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa, a ak to vyžadujú pomery v rodine, súd môže upraviť styk dieťaťa aj s blízkymi osobami. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

20. Podľa § 116 Občianskeho zákonníka blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom, alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne počítavala ako vlastnú ujmu.

21. K odvolateľmi uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými

dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti, alebo, ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení procesného predpisu alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

22. Vo vzťahu k tejto námietke navrhovateľov je treba ďalej zdôrazniť, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre prejednanú vec rozhodné. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Je treba zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). V uvedenej veci nemožno súdu prvej inštancie vyčítať žiadne pochybenia a s ním prijatými závermi, (ktoré podoprel skutkovými zisteniami a ich vyhodnotením jednotlivito, ale aj v ich vzájomnej súvislosti), preto nie je dôvodné polemizovať.

23. Navrhovatelia v odvolaní ďalej namietajú postup súdu, ktorý na návrh matky nevykonal znalecké dokazovanie, resp. že sám nenariadil znalecké dokazovanie za účelom posúdenia odbornej otázky, či neumožňovanie stretávania sa maloletého s jeho starými rodičmi je v jeho záujme. Táto námietka je podriadená pod režim ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, t.j., že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V zmysle ust. § 185 a nasl. CSP (v spojení s § 2 ods. 1 CMP) je dokazovanie zákonom upravený postup súdu ako aj účastníkov konania, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. Súd nemusí vykonať všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde (§ 185 ods. 1 CSP), avšak musí dbať na to, aby nevyklúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený účastníkom. V civilnom mimosporovom konaní, v ktorom je súd povinný zistiť skutočný stav veci, v prípade, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu veci, je súd povinný vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci (čl. 6, § 35, § 36 CMP).

24. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že matkou navrhnuté znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológia za účelom zistenia osobnostných profilov navrhovateľov, ich psychického stavu a posúdenia vzájomných vzťahov s maloletým súd prvej inštancie nepovažoval za podstatné pre rozhodnutie vo veci. Navrhovatelia napokon takýto návrh na doplnenie dokazovania súdu prvej inštancie nepredniesli. Odvolací súd sa s týmto postupom súdu prvej inštancie plne stotožňuje a odkazuje naň, keďže znalecké dokazovanie vo vzťahu k navrhovateľom, ktorých postavenie a kompetencie nie je možné stotožniť s postavením a kompetenciami rodiča, s poukazom aj na objektívne existujúcu dlhodobú konfliktnosť vzťahu medzi matkou a navrhovateľmi, pri zistení neexistencie potrebných vzťahových a citových väzieb maloletého k navrhovateľom, nie je možné za tohto stavu považovať za podstatné pre rozhodnutie vo veci a je tak nadbytočné. Súd prvej inštancie rozhodnutím o nevykonaní tohto dokazovania predišiel zbytočným prietahom, konal hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných

osôb (čl. 12 CMP) a správne sa vyhol i tomu, aby vykonal dokazovanie, ktoré by maloleté dieťa neprímeraným spôsobom zaťažovalo.

25. Možnosť úpravy styku maloletého dieťaťa aj s blízkymi osobami, zákonodarca zakotvil v súlade s článkom 3 Dohovoru o právach dieťaťa v Zákone o rodine v ust. § 25 ods. 5 a § 36 Umožnenie (upravenie) styku maloletého dieťaťa s pomerne široko koncipovaným okruhom blízkych osôb v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka dáva súdu dostatočne veľký priestor pre rozhodovanie o úprave styku maloletého dieťaťa s osobami, ktoré pozitívne môžu obohatiť jeho celkový, najmä však jeho citový vývoj. Súd musí vždy skúmať, či takáto úprava styku bude v záujme dieťaťa a či si to budú vyžadovať pomery v rodine, teda či by nedošlo k citovému strádaniu, či by rozvoj dieťaťa bol úplný najmä po stránke citovej, rozumovej a mravnej, pokiaľ by dieťaťu nebolo umožnené stretávať sa s týmito osobami. Uvedenú problematiku rozoberalo aj rozhodnutie R 63/1965, podľa ktorého pri rozhodovaní o tom, či a za akých podmienok možno uložiť rodičom povinnosť strpieť, aby sa ich dieťa stýkalo s inou osobou, ktorá nežije s nimi v spoločnej domácnosti, ktorej dieťa nie je zverené do výchovy a ktorá nemá na styk s dieťaťom právny nárok, treba vychádzať z toho, že tu ide o obmedzenie rodičovských práv rodičov, ktoré môže súd vysloviť len z dôvodov uvedených v § 44 ods. 1 a 2 Zákona o rodine (teraz § 38). Súčasná právna úprava, ktorá plne rešpektuje záujem dieťaťa ako prvoradé hľadisko, akceptuje, že dieťa môže mať ku svojim starým rodičom, alebo iným príbuzným silné citové väzby, tieto osoby mohli pomáhať pri jeho výchove už od malička a dieťa je na nich citovo naviazané a prerušenie stykov s nimi by mohlo narušiť stabilitu výchovného prostredia, jeho duševný a citový rozvoj a pod. Súd však musí prihliadať aj na vek, zdravotný stav a pod. týchto príbuzných a musí vziať do úvahy okrem záujmu dieťaťa aj to, že v zmysle § 30 ods. 1 Zákona o rodine majú rozhodujúcu úlohu vo výchove dieťaťa rodičia, ktorí majú právo vychovávať deti v zhode s vlastným náboženským a filozofickým presvedčením. Druhým podstatným kritériom je to, že tento styk vyžadujú pomery v rodine; zákon má na mysli najmä to, že súdne rozhodnutie nie je nevyhnutné, pokiaľ sa tieto príbuzní na styku dokážu s rodičmi dohodnúť. Úprava styku prichádza do úvahy vtedy, ak absentuje kontakt medzi rodičmi a blízkymi osobami dieťaťa. Čas, ktorý súd vymedzí blízkym osobám na stretávanie sa s dieťaťom, nemá zasahovať výlučne do času jedného z rodičov. Svojím rozhodnutím by mal súd rovnako odčleniť z času starostlivosti každého rodiča tak, aby pre žiadneho z rodičov nepredstavovalo stretávanie dieťaťa s blízkymi osobami obmedzenie jeho práv.

26. Ani v zákonom predpokladaných prípadoch úpravy styku blízkych osôb s maloletým dieťaťom, tieto blízke osoby, ktorými sú aj navrhovatelia, nemajú na rozdiel od rodiča právny nárok na súdnu úpravu styku s maloletým dieťaťom. Tak v zmysle § 25 ods. 5 ako aj § 36 Zákona o rodine, súd môže upraviť styk blízkej osoby s maloletým dieťaťom, ale nie z dôvodu, že by blízka osoba mala na to právny nárok, a že by to bolo v jej záujme, ale výlučne len z dôvodu, že by taká úprava styku bola v záujme maloletého dieťaťa a vyžadovali by to pomery v rodine. Teda v prípade, že záujem maloletého dieťaťa by prevýšil rodičovské práva. Súd zároveň musí v zmysle § 43 Civilného mimosporového poriadku so zreteľom na vek a rozumovú vyspelosť dieťaťa uvážiť aj jeho názor a okrem záujmu dieťaťa musí vziať do úvahy aj to, že podľa § 30 ods. 1 Zákona o rodine majú rozhodujúcu úlohu vo výchove dieťaťa rodičia, ktorí majú právo vychovávať dieťa v zhode s vlastným náboženským a filozofickým presvedčením a v zmysle § 28 ods. 2 Zákona o rodine pri výkone rodičovských práv a povinností sú povinní chrániť záujmy maloletého dieťaťa.

27. Odvolací súd po preskúmaní danej prejednávanej veci, poukazujúc na obsah spisového materiálu, vyhodnotil právnu a skutkovú argumentáciu odvolateľov ako nedôvodnú, s ktorou sa nemohol stotožniť. Je nepochybné, že maloleté dieťa má právo na zachovanie pozitívnych vzťahov nielen so svojimi rodičmi, ako aj ostatnými členmi rodiny, ktoré však musí byť vyhodnotené v každom jednotlivom prípade v nadväznosti na konkrétne okolnosti. Za skutkovo a právne správnu považuje úvahu súdu prvej inštancie prezentovanú v rozhodnutí, že v tomto prípade neboli splnené podmienky § 25 ods. 5 Zákona o rodine, ktorý jasne definuje dôvody pre úpravu styku maloletého dieťaťa s blízkymi osobami. Je potrebné zdôrazniť, že odvolatelia ako starí rodičia maloletého v zmysle Zákona o rodine nemajú zákonný nárok na styk so svojim vnúčaťom tak, ako to upravuje zákon pri rodičoch maloletých detí. Okrem základného kritéria pri úprave takéhoto styku ktorým je vždy najlepší záujem maloletého dieťaťa, musia byť preukázané vzájomné citové väzby dieťaťa na prarodičov.

28. V danej veci odvolací súd poukazuje na pomery maloletého upravené rozsudkom Okresného súdu Nitra č.k. 24P/269/2022-273 zo dňa 12.05.2023, ktorým bolo manželstvo rodičov rozvedené a schválenou rodičovskou dohodou, okrem iného, bol na čas po rozvoze maloletý zverovaný do osobnej

starostlivosti matky a rodičia sa dohodli na úprave styku otca s maloletým každý párný týždeň v stredu a sobotu od 17.00 hod. do 17.30 hod. formou videohovoru a každý párný týždeň v nedeľu od 14.00 hod. do 16.00 hod. v priestoroch kliniky ORBIS v Nitre. Osobnú starostlivosť, výchovu a všetky potreby maloletého zabezpečuje po rozvode rodičov matka. Spôsob a rozsah styku otca s maloletým na ktorom sa rodičia dohodli možno hodnotiť z pohľadu vývoja kvality ich vzťahu ako nedostatočný, ktorý bol však zrejme oboma rodičmi akceptovaný jednak vzhľadom na okolnosť, že otec žije v Nemecku a jednak z dôvodu vážne narušených vzťahov rodičov a ich dopadu aj na vzťah otca a maloletého. Je zrejme, že vzťahy rodičov až doposiaľ vykazujú vysokú mieru vzájomného rodičovského a partnerského konfliktu, ktorý sa preukázateľne odvíja od skutkových okolností tvrdených matkou, pre ktoré aj podala na otca trestné oznámenie, a trestné konanie je po podaní obžaloby vedené na Okresnom súde Nitra pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm. a), b), ods. 3 písm. a), b), Tr. zák., s použitím § 127 ods. 4, 5, § 138 písm. b) Tr. zák.. Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplynulo, že maloletý s navrhovateľmi nemá vybudované pozitívne citové väzby, títo sa s maloletým naposledy stretli v jeho veku 4 mesiacov, potom sú známe stretnutia navrhovateľov s maloletým v roku 2022, matka udáva ešte stretnutia navrhovateľa s maloletým dňa 11.04.2023 a 04.05.2023, po ktorých ďalšie stretnutia v dome jej rodičov navrhovateľa odmietli, a ktoré následne v dôsledku komplikovaných vzťahov medzi matkou a navrhovateľmi napokon ustali. Z obsahu vyjadrení účastníkov konania je tiež zrejme, že navrhovateľa odmietli realizovať styk s maloletým v zmysle návrhov matky pre ňu v bezpečnom prostredí v dome jej rodičov (s poukazom na výsledky dokazovania zistené v prebiehajúcom trestnom konaní vedenom proti otcovi maloletého, v ktorom sú navrhovateľa v postavení svedkov). Je zrejme, že uvedená situácia nevznikla iba v dôsledku svojvoľného rozhodnutia matky a jej akejsi neochoty umožniť kontakt navrhovateľov s maloletým podľa ich predstáv, ale je dôsledkom hlboko narušenej dôvery a vzťahov medzi všetkými príslušníkmi rodiny. Ani vzhľadom na zvolenú rétoriku navrhovateľov vo vzťahu k matke, ktorá je v danom prípade primárnou vzťahovou osobou maloletého, vyplývajúcou z ich podaní, nemožno konštatovať, že by sa navrhovateľa uchádzali o styk s maloletým vhodnou formou.

29. Pre posúdenie dôvodov návrhu navrhovateľov na úpravu styku s maloletým súdnym rozhodnutím bolo potrebné vychádzať z celkovej rodinnej situácie, posudzujúc ako prvoradý záujem maloletého dieťaťa na ďalšom súdnom rozhodnutí o upravenom styku za stavu, že maloletý A. navrhovateľov nepozná, nie je na nich citovo naviazaný a súčasne, že vzťahy matky s navrhovateľmi sú hlboko narušené. Odvolací súd súhlasí s navrhovateľmi v tom, že sa môžu domáhať úpravy ich styku s maloletým súdnym rozhodnutím, avšak pri splnení zákonom predpísaných podmienok a nie automaticky a bezvýhradne. Zákonná úprava neukladá povinnosť súdu pristúpiť k takejto úprave styku, ale dáva možnosť, výnimočne, v záujme dieťaťa upraviť styk aj s tretími osobami pri splnení zákonom predpísaných podmienok. Nemožno teda prisvedčiť veľmi zjednodušenej argumentácii navrhovateľov, že vzťahy medzi otcom a matkou nemôžu byť nosné pre predmet tohto konania a súd sa mal zamerať iba na preukázanie okolností, že im matka styk s maloletým neumožňuje. V danej veci tiež nejde o prípad keď absentuje kontakt medzi rodičmi a blízkymi osobami dieťaťa, teda inak povedané, v tomto prípade (po rozvode rodičov maloletého) by navrhovateľa mali mať zabezpečený kontakt s maloletým prostredníctvom svojho syna, otca maloletého. Nie je dôvodné ani ustáliť, že neupravenie styku navrhovateľov s maloletým rozhodnutím súdu, by mohlo narušiť stabilitu výchovného prostredia maloletého, jeho duševný a citový rozvoj. Neexistencia citových väzieb maloletého na navrhovateľov je preukázaný fakt a dôvody tohto stavu, ktoré nastali v minulosti, nie sú opodstatnené pre prijatý záver súdu prvej inštancie. Treba zdôrazniť aj to, že podľa § 30 ods. 1 Zákona o rodine majú rozhodujúcu úlohu vo výchove dieťaťa rodičia, t.j. s kým a kedy sa ich maloleté dieťa v útlom veku stýka a buduje si citovú väzbu je plne v kompetencii rodičov. Argumentácia navrhovateľov, že matka otcovi maloletého (ich synovi) neumožňuje styk s maloletým s cieľom vytesniť ho zo života maloletého nie je v tomto konaní opodstatnená a takéto prípadné konanie matky a jeho vplyvu na vývoj a výchovu maloletého má byť predmetom dokazovania v konaní o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností vedenom na Okresnom súde Nitra sp. zn. 24P/99/2024. Pokiaľ ide o otázku znaleckých posudkov (vyhotovených v trestnom konaní vedenom voči otcovi od zadávateľa OR PZ Nitra, č. 05/2023 a č. 8/2023 znalkyne Mgr. Martiny Klubertovej, č. 35/2023 znalkyne MUDr. Kataríny Romsauerovej, či predkladaných matkou a vyhotovených na základe jej zadania znalcami PhDr. Mgr. Elenou Fortis, PhD., a MUDr. Svetozárom Drobom), na ktorých závery súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal a to vo vzťahu k hodnoteniu hĺbky rozvratu vzájomných rodinných vzťahov, nemali priamy vplyv na preukázanie skutkových okolností podstatných pre rozhodnutie súdu o návrhu navrhovateľov v zmysle splnenia podmienok § 25 ods. 5 Zákona o rodine. Správne však súd prvej inštancie na základe týchto listinných

dôkazov ustálil vzťahové pomery v rodine, prítomnosť hlboko narušených vzťahov matky k otcovi ale tiež k navrhovateľom. Rovnako z nich mohol zistiť, že matka trpí posttraumatickou stresovou poruchou, ktorá sa rozvinula v priamej súvislosti s konaním otca maloletého ako reakcia na závažný stres, s prítomnými znakmi syndrómu týranej osoby a správne sa zaoberal úvahou, že matka je v danom prípade tým z rodičov, ktorý jedine môže poskytnúť aktívnu účasť na zblížovaní sa maloletého s navrhovateľmi, čo však za súčasnej situácie nie je možné kvôli hlboko narušeným vzájomným vzťahom. Námietka odvolateľov k obrane matky, ktorá by mala zveličovať svoje psychické naladenie v dôsledku konania otca maloletého k nej, nie je opodstatnená pre posúdenie existencie citovej a vzťahovej väzby maloletého k navrhovateľom a zisťovania podstatných skutkových okolností pre rozhodnutie súdu v tomto konaní.

30. Odvolací súd preberajúc v celosti súdom prvej inštancie zistený skutočný stav veci, pri zohľadnení záujmu maloletého dieťaťa ako prioritného kritéria, prisvedčuje záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nie je splnená ani jedna zo zákonných podmienok § 25 ods. 5 Zákona o rodine. Právna úprava styku maloletého dieťaťa s blízkymi osobami plne rešpektuje ako prvoradé hľadisko záujem dieťaťa, akceptuje, že dieťa môže mať ku svojim starým rodičom alebo iným príbuzným silné citové väzby, keď tieto osoby mohli pomáhať pri jeho výchove už od malička a dieťa je na nich citovo naviazané a prerušenie stykov s nimi by mohlo narušiť stabilitu výchovného prostredia, jeho duševný a citový rozvoj. V danom prípade v prvom rade nebolo preukázané, že maloletý k navrhovateľom prechováva citový vzťah a je v jeho záujme pri zohľadnení pomerov v rodine aby mal stretávanie sa s navrhovateľmi umožnené súdnym rozhodnutím. Bolo preukázané, že maloletý neutrpí (t.j. jeho najlepšie záujem v zmysle čl. V zákona o rodine nebude ohrozený) tým, že styk s navrhovateľmi nebude súdom upravený. Z vykonaného dokazovania nijako nevyplývalo, že by maloletý navrhovateľov výrazne postrádal, resp., že by bol nejako traumatizovaný ich neprítomnosťou. Vzhľadom na preukázaný skutočný stav v danej veci nemožno prisvedčiť všeobecnej argumentácii navrhovateľ, že súd prvej inštancie rozhodol nezákonne, v rozpore s najlepším záujmom maloletého alebo, že by odňal maloletému právo na stretávanie sa so širšou rodinou a právo na zachovanie pozitívnych citových väzieb aj s ostatnými členmi jeho rodiny. Je zrejmé, že udržiavanie širších rodinných vzťahov, teda stretávanie sa detí so starými rodičmi, je vo všeobecnosti vhodné a potrebné, ale vyžaduje existujúce pozitívne vzťahové väzby. V danej veci sú vzťahové väzby medzi príslušníkmi rodiny maloletého narušené a ich zlepšenie nie je možné dosiahnuť súdnou úpravou styku, ale vyžaduje si to dlhodobý psychický, emocionálny uzdravovací proces.

31. Argumentácii navrhovateľov o povrchnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a o posúdení potreby obnovenia a rozvoja ich vzájomného vzťahu s vnukom, nebolo možné priznať úspech, keď súdu v zmysle ustanovení zákona o rodine neprislúcha pozitívny záväzok, ako medzi rodičmi a maloletým dieťaťom, obnovovať vzájomné vzťahy maloletého dieťaťa a tretích osôb (aj keď sú to starí rodičia), pokiaľ takéto vzťahy ani neboli vytvorené (a to bez vplyvu dôvodov pre ktoré sa tak udialo), čo súd prvej inštancie dostatočne, zrozumiteľne a jasne vysvetlil v svojich dôvodoch vedúcich ho k zamietnutiu návrhu navrhovateľov.

32. Odvolací súd na záver konštatuje, že snaha navrhovateľov o úpravu styku s maloletým vnukom je ľudsky pochopiteľná. Budovanie medzigeneračných väzieb je pre maloleté dieťa dôležité, avšak rozhodnutie súdu musí vychádzať z existujúcich citových väzieb dieťaťa na starého rodiča. Podľa názoru odvolacieho súdu, spôsob zvolený navrhovateľmi vo vzťahu k realizovaniu styku s maloletým sa nejaví práve najvhodnejším. Takáto navrhovateľmi požadovaná autoritatívna úprava styku by za daného stavu nevedla k želanému výsledku, ale naopak, mohla by mať negatívny vplyv na celkový duševný vývoj maloletého a viesť k eskalácii dlhodobu napätého vzťahu medzi navrhovateľmi a matkou so zásadným a nepriaznivým dopadom práve na maloleté dieťa. V prípade maloletého A. je prioritou v prvom rade budovanie a upevňovanie si jeho vzťahu s otcom, na čo by mali obaja rodičia sústrediť svoju aktivitu a pozornosť.

33. K námietke odvolateľov, že rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ CSP) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho, ale interpretoval, alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci

súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil vo vzťahu k úprave styku navrhovateľov s maloletým správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

34. Ďalšie argumenty odvolateľov považoval odvolací súd pre rozhodnutie vo veci samej za nepodstatné, nespôsobilé ovplyvniť posúdenie veci, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami (účastníkmi konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami (účastníkmi konania). Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany (účastníkov konania) avšak je nevyhnutné, aby bolo reagované na ich podstatné a relevantné argumenty (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009).

35. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP ako vecne a právne správny potvrdil.

36. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

37. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods.1 CMP, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).